

Vzhůru na Suchák – Jak to bylo doopravdy

Minule jsem si ve stejnojmenném článku zahrál na Sibylu a spojil závody dřívější s tím nadcházejícím.

A teď po závodě : Tak jaké to bylo doopravdy?

Před startem jsem měl tak trochu trému.

I když jsem na odsudky okolí poměrně zvyklý, ono běžet poslední není žádný med! Řada jablonských běžců, daleko lepších, to řeší neúčastí – zkrátka, dokud se v trenkách na té trati nepředvedete, jste stále černým koněm! Běžet závod, to znamená vyložit svoje karty na stůl, což se mnoha lidem nechce. A tak je slyšíte, že včera běželi půlmaraton v Pardubicích, plavali na špicí triatlonu v Milovicích, váleli se blátem Sparťana v Mladé Boleslavi – ale ty jablonské běhy – no víš, Kvido, zrovna mi to nějak nevychází...

Nicméně, atmosféra na startu byla perfektní.

Odvážnější část Jabloňáků přece jen přišla a o zbytek radosti a nadšení se postaralo velké množství přespolních. Všeobecná tykačka, často podaná ruka, žádný stres , žádný strach, žádná rivalita, žádné formality. Všem oči nadšením jenom svítily.

Minuta do startu.

Pozor, pal! Pešavova pistole tentokrát neselhala a už běžíme... Snažím se jako tibetský běžec lung-gomp-pa uvést se do transu a nemyslet na vlastní fyzickou námahu. Kupodivu se mi to částečně daří. Změnilo se mi tím trochu i vědomí a vidím a slyším, co normálně nikoli. Zatím vše odpovídá původnímu popisu trati. Vběhli jsme do vrcholné fáze jablonského povstání 1945. Zprava tanky SS, zleva v zoufalé situaci v obraně povstalci. Dlouho už ten nápor nevydrží, co chvíli dávka z kulometu zasáhne mého strýčka - páni, my se máme, že jsme tohle nemuseli nikdy zažít! A že jen z čiré radosti si tu krásně běžíme!

Odbočka do Edenu a v lese pod Panskou skálou jako bych zahlédl Kelta z hradiště. Taky má úplně jiné starosti a nezřízeně mi závidí, že si tu takhle užívám. A pak čtyři Hradiskové doly... Tak tady jsem očekával první kolaps, ale co to? Ještě pořád můžu, a to běžíme podstatně rychleji a mnohem delší trať než když já sám... Je mi to jasné – to je tou všeobecnou euforií z kolektivu! Je nás tu mnoho spřízněných duší a z toho čerpám energii, kterou jindy absolutně nemám! Pověsil jsem se na smíšenou skupinku vedenou Milanem, ve které mě nejvíce zaujala oranžovorůžová běžecká sukénka a její nositelka Radmila. A ono je to dobré: pořád se jich se ztrátou držím a kupodivu nepropadám.

A už vzhůru do Jamného! Potěší, že se moje předpověď liduprázdného Jamného tak úplně nesplnila. Na polní asfaltce nás vítá pan Pepík Černohous (a protože Černohousů je v Jamném sto

šedesát pět , tak tento je řečený Vendelín) s rodinou. Díky! Už jsem se dostal trochu víc do lung-gomp-pa-transu, a tak když mjííme Šůlovo - grunt mého praprapradědečka, kdysi starosty jamenského, který na vlastní kůži těžce odskákal povstání – pro změnu tentokrát roku 1866 proti okupujícím Prusům – zdá se mi, jako by se na dvoře zaleskly typické prušácké helmy – pickhaubny. Za běhu jsem se otočil, protože bych přísahal, že jsem zaslechl německý křik : Wohnt da der Schulz?! Komm langsam unbewafnet gleich raus! Prušáci na koních mají zapálené pochodně, a nesežene-li jako starosta do šesti hodin výpalné tisíc zlatých, vypálí Jamné do základů! Ale on sežene, i když to jemu samotnému nepomůže. Odvléčou ho do Pruska do vězení... Praprapradědeček by nade mnou bezpochyby nevěřičně kroutil hlavou: Hochu, hochu, ty si můžeš jen tak pro radost běžet na Suchák?! To já měl úplně jiné starosti! Na dlouhé vysvětlování ale není čas, a tak s pocitem viny, jak nezaslouženě dobře si žiju, radši mizím dědečkovi z dohledu.

Jamenský Brod, podle předpovědi zcela suchý, statek mého pradědečka , Panenka Maria paní Kvapilové za tyčkovým plotem – to všechno sedí. A blížíme se k nám. Vedením horské (ano, výška je tu skutečně 707 m) prémie Isolit-Bravo a občerstvovací stanice jsem pověřil svoji rodinu. Nejmenší vnouček Filípek spí v kočárku a další - dvouletý Fanýsek s tříletou Emilkou mě nadšeně povzbuzují : Dědečku, dědo, do toho! Dědečkuuuu! Nadšený křik trhl i skupinkou přede mnou, které se stále na dohled držím, a očividně jsou překvapeni, že toho dědu, co vypadá, jako když má za deset minut umřít, ještě dávno nesetřásl. Ale kupodivu, právě naopak – dokonce jsem jejich náskok maličko stáhl. Kola, voda – vše je tu k dispozici! Jeden závodník žádá jonťák – nebojte se, příští rok v nabídce bude!

Vpravo odbočka na pověstnou Kozlovku, horní vodojem a čertovna na od-radonování vody pro Jablonné. Stoupáme a stoupáme, ty metry musíme zkrátka někde nahnat! Vlevo tuším Horáčkův Brant a těším se na krásnou spojku mezi Pěti bratry a Třemi pány. I prudké stoupání Peklem na horní Lázeňskou cestu je dnes nějak snadné! Poslední kilometr jsem si vyhradil na ladění na vlnu Suchého vrchu. A skutečně, ve stavu lung-gomp-pa změněného vědomí se mi to docela daří.

Už chápu, že je neobyčejný, je magický, je kouzelný. I během nějakých patnácti let, kdy chata byla vyrabována, bývalo parkoviště minimálně o víkendu plné. Suchý vrch prostě od nepaměti přitahoval a přitahuje. Žádných ušmudlaných 995 metrů, jak nestateční bez fantazie pomýleně naměřili, ale rovných 1.000 metrů nadmořské výšky, jak opakovaně správně měřili naši předkové! Má své pověsti – je prý celý dutý a v hluboké jeskyni poskytl jeho vládce Průzračný útočiště Sibyle, která tu šije košili – co sto let, to jeden steh. Až ji došije celou, bude konec světa. Průzračný sám je elementál (neplést si s ementálem!) – což je bytost, která se skládá pouze z jednoho starověkého prvku – v jeho případě ze vzduchu. Občas ho lze vidět v oblačné podobě na nebi nad Suchým vrchem – viděla ho tam i moje sestra se švagrem - anebo přichází v lidské podobě mezi nás. A jsou tu další elementálové – fajrmoni z ohně, permoníci ze země a v Tiché Orlici Vodní král – elementál z vody. Toho jsem zase pro změnu viděl já, a to při špičce povodně osmého července 1997: o půl druhé ráno surfoval na absolutně nejvyšší vlně pětisetleté vody naší fabrikou – fakt, nekecám! Divoženky a lesní víly tu za úplňku Modrého Měsíce tančí na lesních mýtinách, neboť v takových

chvilích se náš svět na krátký čas prolíná se světem pohádkovým a kde jinde by dotyk světů měl nastat než na čarovném Suchém vrchu?!

Kdo by mohl Suchý vrch nemilovat?!

A už jsme těsně před cílem, poslední vypětí a jsme tu!

Reportér tentokrát žádný, což mě mrzí. Kdyby pořadatelé řekli, byl bych ho obstaral. Kecáním bychom se jako firma mohli živit a bezesporu vychováváme ve svých řadách několik příštích senátorů a poslanců, takže reportéra? Levou zadní! Číslo sbírá Eva, dokonce také v sukénce, což jí sluší a mě potěší, a tak mě napadne, ...že kdybysem to byl býval věděl, tak bysem byl býval ještě přidal! ☺ Čaj, vynikající buchty od milých jablonských pořadatelek, jako je Iva , a za chvíli odjíždí autobus dolů na luxusní guláš našeho šéfkuchaře Jablonského Gurmána, Dana.

Je mi smutno – pravidelně ho řídil můj spolužák Míra Kyllar – no, posílám mu aspoň během načerpanou energii – dostaň se z toho, milý kamaráde, brzy a bez následků!

Kývnu na šéfa závodu Honzu a jeho tajemnici Radku, zda snad ještě něco od naší firmy nepotřebují, sedám na kolo, které mi autobusem vyvezl nahoru řidič kamarád Jirka, a frčím domů...

Parádní ročník, super účast, milá příjemná společnost!

Chyboval každý, kdo se nezúčastnil ať už jako běžec či divák!

Kvido Štěpánek

